

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII Autoritate de stat autonomă

HOTĂRÂREA Nr. 165
din 11.03. 2008

Dosar nr: 710/2007

Petiția nr: 14.881 din data de 08.11.2007.

I .Petent: Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractant din Ministerul Internelor și Reformei Administrative-Biroul teritorial Harghita, cu sediul ales în Miercurea Ciuc, str. Tudor Vladimirescu, nr.34, jud. Harghita.

II Reclamat: Ministerul Internelor și Reformei Administrative cu sediul în București, str. P.ța Revoluției nr. 1A, sect. 1.

Obiect:

Discriminare produsă între ofițerii de poliție judiciară din structurile MIRA și ofițerii detașați la DNA, sub aspectul acordării sporului de 30%.

III. Procedura de citare.

Prin emiterea citației cu nr. 1267 și 1268 din data de 16 01 2008, pentru data de 21.02.2008, au fost îndeplinite cerințele legale.

La termenul fixat nu s-au prezentat părțile.

IV. Susținerile părților .

A. Petentul, : Sindicatul Național al Polițiștilor și Personalului Contractant din Ministerul Internelor și Reformei Administrative-Biroul teritorial Harghita , sesizează consiliul cu privire la următoarele aspecte:

1. Printre membrii săi sunt incluși și ofițerii de poliție desemnați ca organe de cercetare ale poliției judiciare.
2. Ofițerii de poliție judiciară detașați la Departamentul Național Anticorupție beneficiază de un spor lunar de 30% din salariul lunar. Acest spor s-a acordat și judecătorilor și procurorilor care compun completele specializate pentru judecarea infracțiunilor de corupție.
3. Ofițerii de poliție judiciară din structurile MIRA nu primesc sporul de 30%.
4. Acordarea sporului de 30% ofițerilor detașați la DNA a fost motivată de necesitatea de a se asigura incoruptibilitatea acestora.
5. Scopul urmărit prin acordarea sporului este legitim, însă, incoruptibilitatea, trebuie asigurată pentru toți ofițerii de poliție judiciară .
6. Ofițerii de poliție judiciară din structurile MIRA față de ofițerii de poliție judiciară detașați la Departamentul Național Anticorupție au aceleași atribuții însă, sub

aspectul responsabilității, ofițerii din structurile MIRA, au o responsabilitate mărită determinată de finalitatea deciziilor pe care sunt obligați să le ia .

Pornind de la situația prezentată se solicită pronunțarea colegiului director și obligarea Inspectoratului General al Poliției Române de a efectua mențiunile corespunzătoare referitoare la acordarea sporului.

B. Ministerul Internelor și Reformei Administrative, prin **Adresa nr. 1330/2008**, arată următoarele:

1) salarizarea ofițerilor și agenților care fac parte din poliția judiciară se face în conformitate cu prevederile legale;

2) diferențierea , în ceea ce privește acordarea sporului de 30%, se bazează pe criteriul obiectiv al specializării activității într-o nouă structură, al pregătirii profesionale diferite, specializate, responsabilitatea diferită;

3) sporul nu a fost motivat de necesitatea de a asigura incoruptibilitatea ofițerilor de poliție, ci de specificul muncii desfășurate, respectiv prevenirea și combaterea corupției în rîndul personalului MIRA;

4. Diferențierea de tratament între cele două categorii de ofițeri de poliție are la bază criteriul obiectiv al detașării.

5. Stabilirea salariului de bază și acordarea unor sporuri ofițerilor de poliție detașați la DNA a avut la bază specificul muncii acestora „activități de prevenire și combatere a corupției”.

6. DNA este o structură specială, cu personalitate juridică și care se distinge de structura Poliției Române.

7. Drepturile bănești ale ofițerilor detașați la DNA se plătesc din cadrul fondurilor unităților în care aceștia sunt detașați și nu de la unitățile de poliție . Această prevedere se aplică tuturor polițiștilor care sunt detașați la alte unități decît cele ale ministerului.

8. Responsabilitatea profesională diferită a polițiștilor detașați la DNA este generată de raportul unic de subordonare a polițistului, numai față de procuror, fiind exclusă orice altă subordonare de natură administrativă.

9. În raport și de jurisprudența Curții Constituționale se apreciază că detașarea polițiștilor la DNA este o situație juridică diferită care impune și un tratament juridic diferit.

10. Se apreciază că situația polițiștilor detașați la DNA se află sub incidența prevederilor art. 2 alin 3, teza finală, din OG nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare.

Arată jurisprudența Curții Constituționale, Curții Europene a Drepturilor Omului.

Invocă prevederile O.G. nr. 38/2003 (art. 2 și 3), Legea nr. 353/2003 (pct. 1, pct. 7), O.U.G. 43/2002 (art. 28, alin. 8), Convenției internaționale a muncii nr. 111/1958 (art. 2).

V. În drept.

Având în vedere:

1. prevederile art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului potrivit căruia: „Toți oamenii sunt egali în fața legii și au dreptul fără deosebire la o protecție egală a legii. Toți oamenii au dreptul la o protecție egală împotriva oricărei discriminări care ar încălca prezenta Declarație și împotriva oricărei provocări la o astfel de discriminare.”

2. Potrivit art. 4 coroborat cu art. 16 din Constituția României, cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, iar „România este patria comună și indivizibilă a tuturor cetățenilor săi, fără deosebire de rasă, de naționalitate, de origine etnică, de limbă, de religie, de sex, de opinie, de apartenență

politică, de avere sau de origine socială."

Precum și prevederile art. 20, alin. 1 din Constituția României:
„Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și celelalte tratate la care România este parte”.

3. art. 2 alin. 1 din O.G.137/2000, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, forma republicată , constituie discriminare "orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV sau apartenență la o categorie defavorizată, care are ca scop sau efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice”.

Prevederile art.6 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată „Constituie contravenție, conform prezentei ordonanțe, discriminarea unei persoane pentru motivul că aparține unei anumite rase, naționalități, etnii, religii, categorii sociale sau unei categorii defavorizate, respectiv din cauza convingerilor, vârstei, sexului sau orientării sexuale a acesteia, într-un raport de muncă și protecție socială, cu excepția cazurilor prevăzute de lege, manifestată în următoarele domenii:

c) acordarea altor drepturi sociale decât cele reprezentând salariul;

4. În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv. (vezi Sermide SpA v. Cassa Conguaglio Zucchero and others, Cauza 106/83. 1984 ECR 4209, para 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Synetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) v. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01 Jippes and others 2001 ECR I-5689, para 129; Cauza C-149/96 Portugal vs. Council 1999 ECR I-8395 para.91) .

Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din O.G.137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicata, Colegiul Director se raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale articolului 2. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art.2, alin.1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în situații comparabile dar care sunt tratate în mod diferit datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată mai devreme pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

5 prevederile art. 14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, ratificată de România prin Legea nr. 30/1994 potrivit căruia: „Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta Convenție trebuie să fie asigurată fără nici o deosebire bazată în special pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenența la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație.”

În interpretarea art. 14 referitor la interzicerea discriminării, din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, Curtea Europeană a Drepturilor Omului folosește expresia de persoane aflate în situații analoage. În hotărârea dată în cazul THLIMMENOS vs. GRECIA din 6 aprilie 2000, Curtea a concluzionat că „dreptul de a nu fi discriminat, garantat de Convenție, este încălcat nu numai atunci când statele tratează în mod diferit persoane aflate în situații analoage, fără a oferi justificări obiective și rezonabile, dar și atunci când statele omit să trateze diferit, tot fără justificări obiective și rezonabile, persoane aflate în situații diferite, necomparabile.

6. Colegiul Director reține că , astfel cum a statuat Curtea Europeană a Drepturilor Omului, legat de articolul 14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului privind interzicerea discriminării, diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci când autoritățile statale induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-si găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Suede, parag.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Autriche, parag.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a apreciat, prin jurisprudența sa, că statele contractante dispun de o anumită marjă de apreciere pentru a determina dacă și în ce măsură diferențele între situații analoage sau comparabile sunt de natură să justifice distincțiile de tratament juridic aplicate. (22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

7. Astfel cum statuează și Curtea Constituțională a României, „princiipiile nediscriminării sunt cele cuprinse în articolul 4 alin.2 din Constituție, însă acestea pot fi extinse potrivit prevederilor art.20 din Constituție, care permit corelarea dispozițiilor constituționale cu tratatele și pactele internaționale la care România este parte. Aceste principii sunt extinse prin art.7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art.26 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice, ratificat de România prin Decretul nr.212/1974, publicat în Buletinul Oficial, Partea I, nr.146 din 20 noiembrie 1974 și prin art.2 alin.2 din Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale ratificat de România prin același decret și publicat în Buletinul Oficial cu același număr și din aceeași dată.” (Decizia nr.54/2000, M.Of. nr.310/2000, DH 2000, p.511) .

8. Prevederile art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, adoptat la Roma la 4 noiembrie 2000, ratificat de România prin Legea nr. 103/25 aprilie 2006 potrivit căruia. „1. Dreptul de a te bucura de oricare din drepturile prevăzute de lege trebuie asigurat fără nici o

discriminare bazată pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenența la o minoritate națională, avuție, naștere sau oricare altă situație. 2. Nimeni nu poate face obiectul unei discriminări bazate pe oricare din motivele menționate în paragraful 1 din partea nici unei autorități publice.”

În România, stat de drept, democratic și social, demnitatea omului, drepturile și libertățile omului reprezintă valori supreme și sunt garantate de lege. Principiul egalității între cetățeni, al excluderii privilegiilor și discriminării sunt garantate, în special în exercitarea drepturilor economice, sociale și culturale (dreptul la muncă).

Pentru ca o faptă să fie calificată drept faptă de discriminare, aceasta, trebuie să îndeplinească, cumulativ ,mai multe condiții :

1.Existența unui tratament diferențiat, manifestat prin deosebire, excludere, restricție sau preferință (existența unor persoane sau situații aflate în poziții comparabile/identice).

Reglementarea juridică a atribuțiilor și a salarizării personalului din structura DNA, inclusiv a ofițerilor de poliție judiciară detașați, reprezintă expresia aptitudinii legiuitorului de a reglementa , diferit, situația drepturilor salariale ale acestora, precum și a sporurilor acordate.

2.Existența unui criteriu de discriminare, potrivit art. 2, alin. 1 din O.G. nr. 137/2000, republicată.

În cauza de față un eventual criteriu, cel al “ detașării”, care ar fi luat în calcul pentru motivarea discriminării, ar fi de natură a nega însăși natura instituției detașării. Este de esența acestei instituții că persoanele detașate pot obține venituri mai mari sau mai mici , raportat la funcția și locul de muncă de bază.

3.Tratamentul diferențiat să nu fie justificat obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a aceluși scop să nu fie adecvate și necesare;

Astfel, o situație discriminatorie poate apărea atunci când persoane , sau grupuri de persoane, aflate în situații diferite, sunt tratate asemnător, fără ca tratamentul să fie justificat obiectiv de un scop legitim

Diferențierea de salarizare, prin acordarea sporului de 30%, nu are caracter arbitrar , fiind determinată pe baza unor criterii obiective, care nu au caracter discriminator. Lupta împotriva corupției, ca scop legitim, trebuie și este susținută de un corp de profesioniști care au nevoie de condiții speciale în ceea ce privește exercitarea atribuțiilor și salarizarea lor. Din acest punct de vedere existența unor diferențieri în ceea ce privește nivelul salarizării reprezintă expresia manifestării necesității metodelor de atingere a scopului legitim al structurilor create pentru accelerarea activității de combatere a corupției, structură din care face parte și Departamentul național Anticorupție.

4.Tratamentul diferențiat să aibă drept scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate a unui drept recunoscut de lege;

Principiul egalității în drepturi presupune identitate de soluții numai pentru identitate de situații. În speță situația ofițerilor de poliție judiciară din structurile MIRA nu este identică cu situația polițiștilor detașați la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Departamentul Național Anticorupție. Diferențierea rezultă din însăși atribuțiile specifice cazurilor anchetate. Existența nivelului diferit de salarizare,

rezultat ca urmare a acordării sporului de 30%, nu este de natură să aducă atingere folosinței sau exercitării dreptului la un salariu egal pentru muncă egală.

Având în vedere motivele expuse mai sus, Colegiul Director constată că nu se întrunesc cumulativ elementele constitutive ale faptei de discriminare, prevăzute de art. 2 din O.G. nr.137/2000.

Având în vedere considerentele reținute de Colegiul Director, în temeiul art. 20 din OG nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, cu unanimitate de voturi ale membrilor prezenți

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Neacordarea sporului de 30% ofițerilor de poliție judiciară din structurile Ministerului Administrației și Internelor, astfel cum rezultă din petiție, nu constituie fapte de discriminare potrivit O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată.
2. Prezenta hotărâre se va comunica în termen legal părților.
3. Clasare dosarului.

VI. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța competentă și în termenul legal, potrivit Legii nr.554/2004 privind contenciosul administrativ.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință

DEZIDERIU GERGELY

HALLER ISTVAN

IONIȚĂ GHEORGHE

PANFILE ANAMARIA

TRUINEA ROXANA PAULA

Data redactării 17. 03. 2008

